

warm van beweging en spanning. Ze liet koud water over haar gezicht stromen, trok een enkele witte haarstreng uit het donkere haar, bekeek hem kort en liet hem vallen in de vuilnisbak. Ze zuchtte, niet uit angst, maar uit een soort koppig verzet.

“Niet nu,” fluisterde ze. “Niet voordat ik deze stad onder mijn voeten heb gevoeld.”

Ze rechte haar rug, keek haar lichaam na, alles zat nog op zijn plek. Haar blik werd hard, maar niet bitter. Ze pakte haar witte sluier en sloeg hem om als een koningin haar mantel. Terwijl ze naar haar gebedskleed liep, fluisterde ze zacht: “God ziet mij. Misschien... houdt Hij zelfs van wat Hij ziet.”

Ze knielde, gedragen door een stille zekerheid die in haar was gegroeid. Haar houding droeg geen last van oordeel of opoffering, maar een kalme aanvaarding van wie ze was geworden. In haar zat het besef dat de ochtend zich voor haar opende als een nieuw begin, een moment waarin ze zichzelf opnieuw mocht ontmoeten.

De stad kende haar niet als danseres. Voor de buurt was ze de vrouw die wist wie ziek was, wie honger had, wie hulp nodig had. Ze kende de namen van de kinderen in de straat en wist waar brood goedkoper was. Ze luisterde vaak naar oudere vrouwen, naar verhalen over een Kaboel die ze nooit had gekend, een stad die altijd net buiten haar bereik was. Overdag liep ze als schim. Niemand zag dat de vrouw die 's avonds opging in een wereld van betekenisvolle blikken en ritmische gebaren, nu boodschappentassen droeg, kookte, streed en haar dochter wiegde in een koude kamer. Ze bewoog zich bewust, stil, beheerst en waardig. Haar lichaam droeg sporen van werk en zorgen, maar haar ogen, groot, donker en stil, keken verder dan wat zichtbaar was.

Haar haar, lang en zwart, was een erfenis van haar moeder. Overdag strak opgestoken, 's avonds los bij een open raam terwijl de stad sliep. Wanneer ze lachte, veranderde haar gezicht: zachter, warmer, menselijker. Een vrouw met hoop, een binnenwereld die ondanks alles niet stierf. Ze viel niet op. Geen lippenstift, geen sieraden. Kleding eenvoudig en kleurloos, alsof ze zichzelf verzachtte voor de wereld. Haar schoonheid spaarde ze voor de momenten die ertoe deden: dansen of de bewonderende blikken van haar dochter. Ze leefde tussen twee werkelijkheden: 's nachts een wereld van muziek, blikken en geld; overdag een wereld van stilte en zorg.

Een paar uur per week werkte ze in een kleine kliniek. Onofficiële taken, laag loon, maar het gaf houvast. In een stad waar vrouwen alleen 's nachts mochten verschijnen met een legitiem verhaal, zoals verpleegster, weduwe of echtgenote van een afwezige, moest Khomari zichzelf voortdurend verklaren. Haar geloof was een dekmantel, haar dans een verboden taal. Soms twijfelde ze of de vrouw met rode lippen, blote voeten en dansende handen ooit echt had bestaan. Misschien was ze slechts een schaduw. De mensen in de wijk kenden haar half. En zo hield ze het. Ze was vriendelijk en behulpzaam, maar hun blikken volgden iets te lang. Vragen bleven hangen, onuitgesproken maar voelbaar. Zelfs haar grootmoeder vroeg nooit waar ze 's avonds heenging. Alleen een zacht gebed: "O God, bescherm haar schaduw... laat dit kind niet ook breken."

De ochtend gleed voorbij, maar anders dan anders. In de wijk werd zachter gesproken. Blikken rustten net iets te lang. Khomari voelde het terwijl ze met haar boodschappentas langs de kramen liep. Iets had zich verspreid in de nacht, sneller dan vuur. In de

kleine kliniek werkte ze zwijgend. Zelfs daar werd gefluisterd. Namen vielen niet, maar iedereen wist over wie het ging.

De wijk kende haar half, als een naam die rondging zonder ooit echt vast te komen te liggen. Ze nam alles in zich op: mannen die hun verlangen verhulden in mooie woorden, kinderen die met grote ogen keken zonder te begrijpen, buren die achter gesloten deuren hun stemmen dempten. Khomari bewoog zich door de straten als een schim, een stille aanwezigheid die nauwelijks ruimte innam en toch niets ontging.

's Middags hielp ze bij een bevalling, maar haar aandacht brak telkens. Buiten klonk meer rumoer dan normaal. Iemand zei dat er mannen waren gezien in de wijk. Khomari werkte door, sneller dan anders, alsof haast bescherming kon bieden. Tussen deze werelden lag haar kracht: een vrouw die wist hoe ze overleefde zonder haar ziel te verliezen. Ze observeerde, luisterde en voelde de stad, de geuren en de stemmen. Elk gebaar en elke stap was een anker. Ze was niet opvallend, maar scherp, aanwezig en onverzettelijk.

De nacht viel opnieuw, zwaar en stil. Khomari stapte de smalle straatjes in, haar aanwezigheid bijna onmerkbaar tussen de schaduwen. Kabir liep waakzaam, niet naast haar, maar een paar stappen voor haar. Achter elke hoek en in elke schaduw voelde ze hun aanwezigheid: mannen die macht meenden te hebben, die alles namen wat ze wilden.